

4.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 grudnia 1921 r.

w przedmiocie przepisów wykonawczych do ustawy o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej.

Na mocy art. 58 ustawy z dnia 16 grudnia 1921 r. o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej (Dz. U. R. P. № 1 z r. 1922 poz. 1) w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej zarządza się co następuje:

CZĘŚĆ I.

Osoby, obowiązane do płacenia daniny.
Podstawa obliczenia i wysokość daniny.

Do art. 2 ustawy.

§ 1. Art. 2 przewiduje siedem odrębnych kategorii daniny w tem rozumieniu, że jedna i ta sama osoba może być pociągnięta do opłaty kilku różnych kategorii.

Podmiotowy obowiązek opłacania daniny przewidziany w art. 2 cz. I—V i VII ustala się według stanu w dniu ogłoszenia ustawy; podmiotowy zaś obowiązek osób wymienionych w cz. VI ocenia się według stanu między 1 października a 31 grudnia 1921 r.

Do art. 2. cz. I. A. a) B. a), C. a) i art. 34.

§ 2. Daninę, obliczoną na podstawie wielokrotności podatku gruntowego, płaci w zasadzie właściciel gruntu.

Jeżeli jednak formalności przepisania tytułu własności w księgach hipotecznych lub tabelach likwidacyjnych—o ile chodzi o b. Królestwo Kongresowe, nie zostały dokonane, lub jeżeli nie dokonano oddzielnie obliczenia podatku względnie wydzielenia jednostki płatniczej podatku gruntowego, wówczas obowiązana do opłacania daniny jest osoba, będąca faktycznym posiadaczem gruntu w dniu wejścia w życie ustawy (art. 34).

O ile zatem faktyczny posiadacz nieruchomości, choćby jeszcze nieujawniony w księgach hipotecznych, w tabelach likwidacyjnych lub w księgach podatkowych, jest władzy obliczającej daninę znany w czasie jej obliczenia, to należy dokonać obliczenia daniny już na imię tego faktycznego posiadacza.

Do art. 2. cz. I. A. a).

§ 3. Daninę, obliczoną na zasadzie wielokrotności podatku gruntowego, pobiera się od wszystkich gruntów, obłożonych tym podatkiem, niezależnie od tego, czy grunt położony jest na wsi, w miasteczkach (osadach) lub w miastach poza linją przestrzeni zabudowania.

Do art. 2. cz. I. A. b).

§ 4. Daninę, obliczoną na podstawie wielokrotności podatku podymnego, pobiera się tylko w miasteczkach (osadach) i to w tych, w których nie pobiera się podatku od nieruchomości miejskich.

Kto w tych miasteczkach posiada nieruchomość, składającą się tylko z budynków bez gruntów, płaci daninę na zasadzie wielokrotności podatku podymnego.

Osoba, posiadająca w tych miejscowościach budynek i grunty o obszarze poniżej 3 morgów podlega daninie, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatku podymnego i podatku gruntowego.

Wreszcie właściciel budynku i gruntów o obszarze od 3 morgów zwyż pociągnięty będzie do opłaty daniny tylko na zasadzie wielokrotności podatku gruntowego.

Do art. 2. cz. I. A. c) B. b) C. b).

§ 5. Przepisy, zawarte w § 2 niniejszego rozporządzenia, stosuje się odpowiednio do daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatku od nieruchomości miejskich, podatku domowo-czynszowego i domowo-klasowego, tudzież podatku budynkowego.

Do art. 2. cz. I. A. d).

§ 6. Daninę, obliczoną na zasadzie wielokrotności zasadniczego podatku przemysłowego, pobiera się, o ile chodzi o zajęcia osobiste, tylko od zajęć, wymienionych w dodatku V do art. 368 rosyjskiej ustawy o podatku przemysłowym w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66. poz. 437).

Do art. 2. cz. I. B. b).

§ 7. Daninę, obliczoną na zasadzie wielokrotności podatku domowo-czynszowego, pobiera się na całym obszarze izby skarbowej krakowskiej i lwowskiej bez różnicy, czy dom jest położony w mieście, czy w miasteczku, czy na wsi.

Do miejscowości o charakterze miejskim, w których pobiera się daninę, obliczoną na zasadzie wielokrotności podatku domowo-klasowego, zalicza się — oprócz miast i miasteczek, wymienionych w ustawach krajowych b. Królestwa Galicji z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. Ust. Kraj. № 24) i z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. Ust. Kraj. № 51) — miejscowości, wymienione w załączniku № 1 do niniejszego rozporządzenia.

Do art. 2. cz. I. B. c).

§ 8. Dzierżawy rolnicze nie należą do przedsiębiorstw handlowych ani przemysłowych; dzierżawcy gruntów nie podlegają zatem daninie obliczonej na zasadzie wielokrotności powszechnego podatku zarobkowego, natomiast opłacają daninę na zasadzie art. 2. cz. III i art. 35.

Również nie pobiera się daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności powszechnego podatku zarobkowego, od zajęć osobistych, wymienionych w art. 2. cz. V, tudzież od przedsiębiorstw, wymienionych w cz. VII tego artykułu.

Do art. 2. cz. I. C.

§ 9. Za płatników podatku gruntowego, budynkowego i procederowego łącznie z wyszynkowym uważa się osoby, które z tytułu posiadania gruntów, budynków lub przedsiębiorstw mogą być pociągnięte do opłacania dodatków komunalnych do państwowych podatków: gruntowego, budynkowego i procederowego łącznie z przekazanym powiatom podatkiem wyszynkowym, bez względu na to, czy związki komunalne dodatki te pobierają, czy nie. Podstawą do obliczenia daniny nie mogą być specjalne podatki: gruntowy, budynkowy i procederowy łącznie ze specjalnym podatkiem wyszynkowym, wymierzone przez związki komunalne na mocy własnych statutów.

Płatnikami podatku procederowego w myśl ustawy są także przedsiębiorstwa, które w roku 1920 były zwolnione od opłaty podatku procederowego z tego powodu, że roczny przychód ich nie osiągał 1500 mk. względnie kapitał zakładowy i obrotowy — 3000 mk.

Do art. 2 cz. I C. b).

§ 10. Do miast, miasteczek i miejscowości o charakterze miejskim zalicza się wszystkie miasta, rządzące się ustawą o ordynacji miejskiej z dn. 30 maja 1853 r., tudzież następujące gminy wiejskie: Główna, Nowe-Skałmierzyce, Strzałkowo, Winiary, Brusy, Czersk, Jabłonowo, Kartuzy, Małe-Tarpię, Osie, Pielplin, Rudak, Skurcz, Zblewo, oraz obszar dworski Grudziądz-Forteca.

Do art. 2 cz. II.

§ 11. Osoby prawne, wskazane w cz. II art. 2, nie opłacają daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatkowej (art. 2 cz. I).

Do art. 2 cz. III.

§ 12. Do użytkowników nie zalicza się pracowników, którzy użytkują z gruntów, posiadanych tytułem uposażenia służbowego (np. leśnicy, gajowci i t. p.).

Na obszarze b. zaboru rosyjskiego podlegają daninie dzierżawcy i użytkownicy dóbr donacyjnych oraz duchowni, użytkujący z gruntów państwowych (parafjalnych).

Do art. 2 cz. IV.

§ 13. Za miejscowości o charakterze miejskim uważa się:

W b. zaborze rosyjskim:

miejscowości, w których pobiera się podatek od nieruchomości miejskich na mocy rosyjskiej ustawy o państwowym podatku od nieruchomości miejskich z dnia 6 czerwca 1910 r.

W b. dzielnicy austriackiej:

miasta o własnym statucie i miejscowości, zaliczone do rzędu miast i miasteczek po myśli ustaw krajowych b. Królestwa Galicji z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. Ust. Kraj. № 24) i z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. Ust.

Kraj. № 51), oraz wszystkie miejscowości podlegające w całości podatkowi domowo-czynszowemu.

W b. dzielnicy pruskiej:

wszystkie miejscowości oznaczone w § 10 niniejszego rozporządzenia.

Do art. 2 cz. IV.

§ 14. Od lokali przemysłowych lub handlowych, zajmowanych w cudzych nieruchomościach, opłacają daninę: płatnicy podlegający daninie na zasadzie art. 2 część I A. d), B. c), C. c), tudzież osoby wymienione w art. 2 część II i VII.

Daninę pobiera się od tej osoby, która najęła mieszkanie (lokal) od właściciela nieruchomości względnie od prawnego zastępcy.

Osoby, posiadające więcej niż jedno stałe mieszkanie, podlegają daninie od każdego z mieszkań.

Do art. 2 cz. VI.

§ 15. Posiadanie w okresie od 1 października do 31 grudnia 1921 r., chociażby przez krótki czas i przejściowo, samochodu lub ekwipażu w mieście pociąga za sobą obowiązek opłacania daniny.

Daninie tej podlegają tak osoby fizyczne jak i prawne.

Daninie podlegają właściciele samochodów we wszystkich miejscowościach, właściciele zaś ekwipaży tylko w miastach.

Miastami w rozumieniu powyższego ustępu są miejscowości, określone w §§ 10 i 13 niniejszego rozporządzenia.

Za ekwipaże uważa się przydatne do użytku karety, powozy, tak kryte jak i otwarte z zaprzęgami. Od ekwipaży bez zaprzęgu nie opłaca się daniny.

Wózki i bryczki nie podlegają daninie.

Samochody i ekwipaże, będące własnością instytucji, wymienionych w art. 3 L. 1, nie podlegają daninie.

Osoby, utrzymujące ekwipaże w miastach i posiadające gospodarstwa rolne, położone w obrębie tychże miast, nie podlegają daninie od ekwipaży.

Samochody i ekwipaże używane w celach reprezentacyjnych przez urzędników państwowych, pobierających dodatki reprezentacyjne oraz dostojników duchownych również nie podlegają daninie.

Do art. 2 cz. VII.

§ 16. Do nieruchomości, o których mowa w art. 2 cz. VII, nie należą grunty użyte pod kąpalnie i urządzenia przedsiębiorstw, grunty fabryczne, domy, budynki fabryczne i magazynowe oraz grunty i domy, oddane do używania zarządowi i pracownikom przedsiębiorstw.

Do art. 3 L. 1, 3 a.

§ 17. Od daniny są zwolnione prawnie uznane instytucje religijne, jedynie odnośnie do pomieszczeń, przeznaczonych na cele religijne i wyznaniowe, np. na kościoły, domy modlitwy, zbory, kancelarie parafjalne i t. p. Duchowieństwo, służba kościelna i t. d. podlega daninie od komornego, opłacanego za mieszkanie, wynajęte za czynszem względnie obli-

czonego za mieszkania, zajmowane tytułem darmym w nieruchomościach kościelnych, parafjalnych i t. d.

Do art. 3 L. 4 lit. b).

§ 18. Osoby, wymienione w tym ustępie, używające więcej aniżeli jednego samochodu do osobistego użytku, podlegają daninie od każdego z nich.

Do art. 4 i 5.

§ 19. Podstawą obliczenia daniny jest w zasadzie czteroczna należność podatkowa z roku 1920.

W wypadkach, gdy obowiązek podatkowy powstał dopiero w r. 1921, przyjmuje się za podstawę podatek za r. 1921, obliczony w stosunku czteroczny.

Przy ustalaniu podstaw obliczenia daniny nie uwzględnia się zmniejszających należność podatkową opustów i ulg (umorzenia, odpisania), przyznanych z powodu wydarzeń wojennych, klęsk żywiołowych, nieużytkowania i t. p.

Do art. 4 A. a), B. a), C. a) i art. 6.

§ 20. Pełne mnożniki zasadnicze i progresyjne będą stosowane jedynie w powiatach i gminach, niepodlegających postanowieniom art. 36.

Do art. 4 A. b), c), B. b).

§ 21. Dla nieruchomości budynkowych jeszcze nieopodatkowanych ustala się kwotę podatku w trybie, przepisanym w odnośnych ustawach, i na tej podstawie oblicza się sumę daniny.

Do art. 4 A. d), B. c), C. c).

§ 22. Jeżeli jedna i taż sama osoba obłożona jest podatkiem od kilku przedsiębiorstw lub od kilku zakładów (stanowisk ruchu, filii, składów i t. p.), to opłaca daninę odrębnie od każdego przedsiębiorstwa względnie zakładu.

Do art. 4 B. c), C. c).

§ 23. Najwyższa kwota daniny, obliczonej na podstawie wielokrotności powszechnego podatku zarobkowego względnie podatku procederowego, wynosi:

1) dla przedsiębiorstw handlowych we wszystkich klasach miejscowości (załącznik 1 i 2 do art. 4):

- a) dla domów bankierskich, kantorów i wszelkiego rodzaju i nazwy prywatnych przedsiębiorstw bankierskich prócz lombardów i kas pożyczkowych na zastaw ruchomości oraz kantorów wymiany, których operacje ograniczają się wyłącznie do wymiany pieniędzy 2.490.000 mk.
- b) dla wszelkich innych przedsiębiorstw handlowych 1.411.000 mk.

2) dla przedsiębiorstw przemysłowych we wszystkich klasach miejscowości. 1.500.000 mk.

Najniższa kwota daniny obliczonej na podstawie wielokrotności powszechnego podatku zarobkowego względnie podatku procederowego wynosi:

- 1) dla przedsiębiorstw handlowych:
 - a) w miejscowościach I klasy . . . 6.375 mk.
 - b) " " II " . . . 4.875 "
 - c) " " III " . . . 3.750 "
 - d) " " IV " . . . 1.875 "

2) dla przedsiębiorstw przemysłowych:

a)	w miejscowościach I klasy	.	2.800 mk.
b)	" " II "	.	2.100 "
c)	" " III "	.	1.400 "
d)	" " IV "	.	1.050 "

Do przedsiębiorstw handlowych zalicza się między innymi przedsiębiorstwa bankowe, kredytowe, ubezpieczeniowe, komisowe, spedycyjne, restauracyjne, hotelowe, pensjonaty, kinematografy i łaźnie, a do przedsiębiorstw przemysłowych: zakłady przemysłu rolnego (młyny, cukrownie, gorzelnie), browary, przedsiębiorstwa kolejowe i tramwaje oraz wszelkiego rodzaju zakłady rzemieślnicze i t. p.

Ponieważ według ustawy rosyjskiej o państwowym podatku przemysłowym, przedsiębiorstwa o charakterze mieszanym (t. j. handlowym i przemysłowym) opłacają oddzielnie podatek od czynności handlowych a oddzielnie od czynności przemysłowych, przeto, o ile jedno i to samo przedsiębiorstwo posiada częściowo charakter przemysłowy a częściowo handlowy i obłożone jest jedną stopą podatku zarobkowego względnie procederowego należy przy stosowaniu maksymalnej względnie minimalnej granicy daniny oprzeć się na tem, jaki rodzaj czynności winien być uznany za przeważający.

Przykład: jeżeli na obszarze b. zaboru austriackiego—fryzjer we Lwowie prowadzi zarazem handel perfumierji i od przedsiębiorstwa tego opłaca powszechny podatek zarobkowy 30 mk., to należy ustalić, czy zarobkowość ta opiera się przeważnie na pracy (goleniu, strzyżeniu), czy na handlu i stosownie do tego obliczyć daninę w kwocie 2.800 mk. lub 6.375.

Do art. 4 C. c) 3.

§ 24. Jeżeli gminy zamiast dodatków do stawek podatku wyszynkowego, ustanowionych w § 60 ustawy o podatku procederowym, pobierają specjalny podatek wyszynkowy, należy celem obliczenia daniny przedewszystkiem owe stawki wymierzyć, a to dla przedsiębiorstw wyszynkowych, które w r. 1920 płaciły podatek procederowy lub od jego opłaty były zwolnione, odpowiednio do ich przynależności do klasy podatku procederowego w r. 1920, a dla przedsiębiorstw, które dopiero w r. 1921 płaciły podatek procederowy lub od jego opłaty były zwolnione, odpowiednio do ich przynależności do klasy podatku procederowego w r. 1921.

Podatku wyszynkowego poniżej 10 mk., wymienzonego w myśl § 61 ustawy z dnia 24 czerwca 1891 r.—przy obliczaniu daniny nie uwzględnia się.

Do art. 5.

§ 25. Przedsiębiorstwa w b. dzielnicy pruskiej, które istniały już w r. 1920, a od podatku procederowego były w tym roku zwolnione na mocy § 7 ustawy o podatku procederowym, podlegają najniższej daninie obliczonej na zasadzie art. 4 C. c), także w tym razie, gdy zostały opodatkowane w r. 1921.

Płatnikom podatków wyszynkowego i od handlu domokrajnego, którym podatki te wymierzono po raz pierwszy za r. 1921, należy obliczyć daninę przez pomnożenie należności podatkowej za tenże rok przez mnożniki ustalone w art. 4 C. c) p. 3 i d.

Do art. 6.

§ 26. Podział powiatów: kossowskiego, krzemienieckiego, rówieńskiego, łuckiego i włodzimiersko-wołyńskiego na części, wskazane w załączniku № 3 do art. 6, ustala dyrektorowie izb skarbowych w porozumieniu z wojewodami i niezwłocznie zawiadomią o tem urzędy skarbowe.

Do art. 7 cz. I.

§ 27. Osoby prawne, prowadzące przedsiębiorstwo przemysłowe, opłacają 10%—ową stawkę daniny bez względu na czas, w którym powstały.

Osoby prawne, prowadzące przedsiębiorstwo handlowe lub bankowe, opłacają 15%—ową względnie 10%—ową stawkę daniny zależnie od tego, czy powstały przed 1 stycznia 1920 r. czy też po tym terminie.

Do kapitału zapasowego i rezerwowego zalicza się również wszelkie rezerwy specjalne.

Do art. 7 cz. 2.

§ 28. Podstawę dla obliczenia daniny w wypadkach przewalutowania części kapitału ustala się w sposób podany w poniższym przykładzie:

Suma kapitału zakładowego, zapasowego i rezerwowego wynosi 10 Miljonów mk., do stanu czynnego sprawozdania wciągnięto nieruchomość nabytą w r. 1912 z kwotą 2.000.000 mk. Kwotę daniny oblicza się w następujący sposób: od kwoty 10 milionów marek odlicza się kwotę 2 miliony marek, pozostaje 8 milionów marek, do tej kwoty dolicza się iloczyn $2.000.000 \times 20 = 40.000.000$ marek, ogólna zatem kwota majątku, podlegającego daninie, wynosi 48.000.000 mk.

Do art. 9.

§ 29. Podstawę obliczenia daniny stanowi zasadnicze komorne, określone w art. 2 i 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 4 poz. 19) bez opłat dodatkowych, wymienionych w art. 5 wspomnianej ustawy.

O ile chodzi o mieszkania, wyszczególnione w art. 8 ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r., to zasadnicze komorne przyjmuje się w wysokości, odpowiadającej przeciętnemu zasadniczemu komornemu za podobne mieszkania w domach, podlegających postanowieniom art. 2 i 3 wspomnianej ustawy.

Stawki 2000 mk. od każdego pokoju względnie pomieszczenia stosuje się na obszarze wskazanym w art. 6 ustawy.

Do art. 10.

§ 30. Osoby, które rozpoczęły wykonywać wolne zajęcia zawodowe dopiero w r. 1921, podlegają daninie na podstawie dochodu, obliczonego w stosunku całorocznym, a odpowiadającego dochodowi, osiągniętemu w r. 1920 przez innych płatników, wykonywujących zawód tego samego rodzaju w tych samych lub podobnych warunkach.

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej nie uwzględnia się odliczeń z art. 10 ustawy o podatku dochodowym z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550).

W b. dziełnicy pruskiej za dochód uważa się zysk, obliczony w myśl § 14 ustawy pruskiej o podatku dochodowym.

Do art. 12 cz. II.

§ 31. Przez rafinerję spirytusu należy rozumieć wszystkie przedsiębiorstwa, które zajmują się oczyszczaniem względnie przeróbką oczyszczonego spirytusu.

CZĘŚĆ II.

Postępowanie.

Do art. 13.

§ 32. Obliczenie daniny, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 część I, uskutecznia się w tym okręgu wymiarowym, w którym znajduje się przedmiot podatkowy, podlegający daninie, t. j. obłożony podatkiem podstawowym.

Władza obliczającą daninę jest:

- 1) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej — urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych;
- 2) na obszarze b. dzielnicy austriackiej — urząd podatkowy.

Izba skarbową może jednak zlecić sporządzenie ksiąg poboru także władzom podatkowym I instancji.

O ileby w okresie obliczania daniny urzędy podatkowe zostały przekształcone na kasy skarbowe, przejdą czynności, dotyczące obliczenia daniny, na władze podatkowe I instancji.

- 3) Na obszarze b. dzielnicy pruskiej:
 - a) Magistraty miast i miasteczek oraz zarządy gmin wiejskich, wyszczególnionych w § 10 niniejszego rozporządzenia, — dla tychże miejscowości;
 - b) wydziały powiatowe — dla wszystkich innych miejscowości.

W b. dzielnicy rosyjskiej.

(z wyjątkiem obszaru wymienionego w art. 6).

Do art. 14, 15 i 16.

§ 33. I. Urzędy gminne dostarczają w terminie dwutygodniowym po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia władzom podatkowym I instancji, na ich żądanie, indywidualne listy rozkładu głównego podatku gruntowego za rok 1920, wymierzonego na mocy ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 71 poz. 477). Listy te obejmować mają istotnych posiadaczy gruntów w dniu ogłoszenia ustawy.

O ile w skład gminy wchodzi miasteczka (osady), to w listach rozkładu, o których mowa w ustępie poprzednim, należy co do tych miasteczek (osad) zamieścić także kwoty podatku podymnego, opłacanego przez każdego płatnika indywidualnie.

Wreszcie urzędy gminne dostarczają wykazy dzierżawców i użytkowników gruntów, o których mowa w art. 2 cz. III, i podadzą obszar gruntu, dzierżawionego względnie użytkowanego przez każdego z nich.

II. Władze podatkowe pierwszej instancji zakładają księgi poboru w dwóch egzemplarzach:

1. dla daniny, obliczonej na podstawie głównego podatku gruntowego (księga poboru I a),
2. dla daniny, obliczonej na podstawie podatku podymnego (księga poboru I b),
3. dla daniny, obliczonej na podstawie państwowego podatku od nieruchomości miejskich (księga poboru I c),
4. dla daniny, obliczonej na podstawie państwowego podatku przemysłowego (księga poboru I d).

III A. Do księgi poboru I a. wciąga się tylko samoistne jednostki podatkowe. Jako takie uważa się jednostki przyjęte do ostatniego wymiaru podatku gruntowego (art. 121—124, 174 i 202 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich). Skutkiem tego płatnikom, opłacającym podatek gruntowy oddzielnie, oblicza się daninę indywidualnie, natomiast płatnikom, opłacającym podatek gruntowy wspólnie, oblicza się daninę zbiorowo na całą wieś, miasteczko (osadę), товариство bankowe, kolonje, częściowych właścicieli rozparcelowanych gruntów dworskich i t. d.; ma to zastosowanie zarówno do płatników włościańskiego, jak również dworskiego podatku gruntowego.

Do księgi poboru I a. wpisuje urząd skarbowy przedewszystkiem imiennie wszystkich indywidualnych płatników daniny, t. j. tych, którym podatek gruntowy wymierzono indywidualnie.

Obliczenie daniny dla tej kategorii płatników, uskutecznia właściwy urząd skarbowy na podstawie poboru (ksiąg bierzych) podatku gruntowego z roku 1920, z uwzględnieniem wszelkich zmian, które nastąpiły w roku 1921, — przez pomnożenie wykazanych w nich całorocznych kwot głównego podatku gruntowego, wymierzonego w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 71 poz. 477), przez mnożniki ustanowione dla danego powiatu. Jednocześnie urząd skarbowy stosuje przy obliczaniu daniny, przypadającej od indywidualnych płatników, progresję z art. 4 A. a. ustawy względnie ulgi procentowe, przewidziane w art. 37 (załącznik № 5).

Następnie wpisuje się do tejże księgi poboru te jednostki podatkowe, którym podatek gruntowy wymierzono zbiorowo. Urząd skarbowy ustala dla każdej pozycji zbiorowej (wsi, osady, kolonji i t. p.) w księdze poboru jedynie podstawy do obliczenia daniny: a) ilość morgów w każdej klasie, b) przypadający od ilości morgów w każdej klasie główny podatek gruntowy za rok 1920, c) ogólną ilość morgów, d) ogólny podatek gruntowy, wreszcie e) mnożniki (zasadniczy i progresywny) dla danego powiatu. Kwoty daniny dla tej kategorii płatników urząd skarbowy nie oblicza.

W końcu zaś do księgi poboru I a. wpisuje urząd skarbowy imiennie dzierżawców i użytkowników gruntu, o których mowa w art. 8 cz. I L. I., i oblicza dla każdego z nich daninę podobnie jak dla innych płatników indywidualnych.

Sporządzone w trybie powyżej wskazanym księgi poboru I a. urząd skarbowy przesyła niezwłocznie zarządom gmin, załączając jednocześnie: 1) odpowiednią ilość druków (ustęp trzeci od końca niniejszego paragrafu) na sporządzenie list rozkładu, o których mowa w art. 15 ustawy, 2) tabelę zniżek z art. 37,

2) dla przedsiębiorstw przemysłowych:

a)	w miejscowościach	I klasy	. 2.800 mk.
b)	"	II "	. 2.100 "
c)	"	III "	. 1.400 "
d)	"	IV "	. 1.050 "

Do przedsiębiorstw handlowych zalicza się między innymi przedsiębiorstwa bankowe, kredytowe, ubezpieczeniowe, komisowe, spedycyjne, restauracyjne, hotelowe, pensjonaty, kinematografy i łaźnie, a do przedsiębiorstw przemysłowych: zakłady przemysłu rolnego (młyny, cukrownie, gorzelnie), browary, przedsiębiorstwa kolejowe i tramwaje oraz wszelkiego rodzaju zakłady rzemieślnicze i t. p.

Ponieważ według ustawy rosyjskiej o państwowym podatku przemysłowym, przedsiębiorstwa o charakterze mieszanym (t. j. handlowym i przemysłowym) opłacają oddzielnie podatek od czynności handlowych a oddzielnie od czynności przemysłowych, przeto, o ile jedno i to samo przedsiębiorstwo posiada częściowo charakter przemysłowy a częściowo handlowy i obłożone jest jedną stopą podatku zarobkowego względnie procederowego należy przy stosowaniu maksymalnej względnie minimalnej granicy daniny oprzeć się na tem, jaki rodzaj czynności winien być uznany za przeważający.

Przykład: jeżeli na obszarze b. zaboru austriackiego—fryzjer we Lwowie prowadzi zarazem handel perfumerji i od przedsiębiorstwa tego opłaca powszechny podatek zarobkowy 30 mk., to należy ustalić, czy zarobkowość ta opiera się przeważnie na pracy (goleniu, strzyżeniu), czy na handlu i stosownie do tego obliczyć daninę w kwocie 2.800 mk. lub 6.375.

Do art. 4 C. c) 3.

§ 24. Jeżeli gminy zamiast dodatków do stawek podatku wyszynkowego, ustanowionych w § 60 ustawy o podatku procederowym, pobierają specjalny podatek wyszynkowy, należy celem obliczenia daniny przedewszystkiem owe stawki wymierzyć, a to dla przedsiębiorstw wyszynkowych, które w r. 1920 płaciły podatek procederowy lub od jego opłaty były zwolnione, odpowiednio do ich przynależności do klasy podatku procederowego w r. 1920, a dla przedsiębiorstw, które dopiero w r. 1921 płaciły podatek procederowy lub od jego opłaty były zwolnione, odpowiednio do ich przynależności do klasy podatku procederowego w r. 1921.

Podatku wyszynkowego poniżej 10 mk., wymierzonego w myśl § 61 ustawy z dnia 24 czerwca 1891 r.—przy obliczaniu daniny nie uwzględnia się.

Do art. 5.

§ 25. Przedsiębiorstwa w b. dzielnicy pruskiej, które istniały już w r. 1920, a od podatku procederowego były w tym roku zwolnione na mocy § 7 ustawy o podatku procederowym, podlegają najniższej daninie obliczonej na zasadzie art. 4 C. c), także w tym razie, gdy zostały opodatkowane w r. 1921.

Platnikom podatków wyszynkowego i od handlu domokrajnego, którym podatki te wymierzono po raz pierwszy za r. 1921, należy obliczyć daninę przez pomnożenie należności podatkowej za tenże rok przez mnożniki ustalone w art. 4 C. c) p. 3 i d.

Do art. 6.

§ 26. Podział powiatów: kossowskiego, krzemienieckiego, rówieńskiego, łuckiego i włodzimiersko-wołyńskiego na części, wskazane w załączniku № 3 do art. 6, ustala dyrektorowie izb skarbowych w porozumieniu z wojewodami i niezwłocznie zawiadomią o tem urzędy skarbowe.

Do art. 7 cz. I.

§ 27. Osoby prawne, prowadzące przedsiębiorstwo przemysłowe, opłacają 10%—ową stawkę daniny bez względu na czas, w którym powstały.

Osoby prawne, prowadzące przedsiębiorstwo handlowe lub bankowe, opłacają 15%—ową względnie 10%—ową stawkę daniny zależnie od tego, czy powstały przed 1 stycznia 1920 r. czy też po tym terminie.

Do kapitału zapasowego i rezerwowego zalicza się również wszelkie rezerwy specjalne.

Do art. 7 cz. 2.

§ 28. Podstawę dla obliczenia daniny w wypadkach przewalutowania części kapitału ustala się w sposób podany w poniższym przykładzie:

Suma kapitału zakładowego, zapasowego i rezerwowego wynosi 10 Miljonów mk., do stanu czynnego sprawozdania wciągnięto nieruchomość nabytą w r. 1912 z kwotą 2.000.000 mk. Kwotę daniny oblicza się w następujący sposób: od kwoty 10 milionów marek odlicza się kwotę 2 miliony marek, pozostaje 8 milionów marek, do tej kwoty dodaje się iloczyn $2.000.000 \times 20 = 40.000.000$ marek, ogólna zatem kwota majątku, podlegającego daninie, wynosi 48.000.000 mk.

Do art. 9.

§ 29. Podstawę obliczenia daniny stanowi zasadnicze komorne, określone w art. 2 i 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 4 poz. 19) bez opłat dodatkowych, wymienionych w art. 5 wspomnianej ustawy.

O ile chodzi o mieszkania, wyszczególnione w art. 8 ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r., to zasadnicze komorne przyjmuje się w wysokości, odpowiadającej przeciętnemu zasadniczemu komornemu za podobne mieszkania w domach, podlegających postanowieniom art. 2 i 3 wspomnianej ustawy.

Stawki 2000 mk. od każdego pokoju względnie pomieszczenia stosuje się na obszarze wskazanym w art. 6 ustawy.

Do art. 10.

§ 30. Osoby, które rozpoczęły wykonywać wolne zajęcia zawodowe dopiero w r. 1921, podlegają daninie na podstawie dochodu, obliczonego w stosunku całorocznym, a odpowiadającego dochodowi, osiągniętemu w r. 1920 przez innych płatników, wykonywujących zawód tego samego rodzaju w tych samych lub podobnych warunkach.

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej nie uwzględnia się odliczeń z art. 10 ustawy o podatku dochodowym z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550).

W b. dzielnicy pruskiej za dochód uważa się zysk, obliczony w myśl § 14 ustawy pruskiej o podatku dochodowym.

Do art. 12 cz. II.

§ 31. Przez rafinerję spirytusu należy rozumieć wszystkie przedsiębiorstwa, które zajmują się oczyszczaniem względnie przeróbką oczyszczonego spirytusu.

CZĘŚĆ II.

Postępowanie.

Do art. 13.

§ 32. Obliczenie daniny, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 część I, uskutecznia się w tym okręgu wymiarowym, w którym znajduje się przedmiot podatkowy, podlegający daninie, t. j. obłożony podatkiem podstawowym.

Władza obliczającą daninę jest:

- 1) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej — urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych;
- 2) na obszarze b. dzielnicy austriackiej — urząd podatkowy.

Izba skarbowa może jednak zlecić sporządzenie ksiąg poboru także władzom podatkowym I instancji.

O ileby w okresie obliczania daniny urzędy podatkowe zostały przekształcone na na kasy skarbowe, przejdą czynności, dotyczące obliczenia daniny, na władze podatkowe I instancji.

- 3) Na obszarze b. dzielnicy pruskiej:
 - a) Magistraty miast i miasteczek oraz zarządy gmin wiejskich, wyszczególnionych w § 10 niniejszego rozporządzenia, — dla tychże miejscowości;
 - b) wydziały powiatowe — dla wszystkich innych miejscowości.

W b. dzielnicy rosyjskiej.

(z wyjątkiem obszaru wymienionego w art. 6).

Do art. 14, 15 i 16.

§ 33. I. Urzędy gminne dostarczają w terminie dwutygodniowym po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia władzom podatkowym I instancji, na ich żądanie, indywidualne listy rozkładu głównego podatku gruntowego za rok 1920, wymierzonego na mocy ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 71 poz. 477). Listy te obejmować mają istotnych posiadaczy gruntów w dniu ogłoszenia ustawy.

O ile w skład gminy wchodzi miasteczka (osady), to w listach rozkładu, o których mowa w ustępie poprzednim, należy co do tych miasteczek (osad) zamieścić także kwoty podatku podymnego, opłacanego przez każdego płatnika indywidualnie.

Wreszcie urzędy gminne dostarczają wykazy dzierżawców i użytkowników gruntów, o których mowa w art. 2 cz. III, i podadzą obszar gruntu, dzierżawionego względnie użytkowanego przez każdego z nich.

II. Władze podatkowe pierwszej instancji zakładają księgi poboru w dwóch egzemplarzach:

1. dla daniny, obliczonej na podstawie głównego podatku gruntowego (księga poboru I a),
2. dla daniny, obliczonej na podstawie podatku podymnego (księga poboru I b),
3. dla daniny, obliczonej na podstawie państwowego podatku od nieruchomości miejskich (księga poboru I c),
4. dla daniny, obliczonej na podstawie państwowego podatku przemysłowego (księga poboru I d).

III A. Do księgi poboru I a. wciąga się tylko samoistne jednostki podatkowe. Jako takie uważa się jednostki przyjęte do ostatniego wymiaru podatku gruntowego (art. 121—124, 174 i 202 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich). Skutkiem tego płatnikom, opłacającym podatek gruntowy oddzielnie, oblicza się daninę indywidualnie, natomiast płatnikom, opłacającym podatek gruntowy wspólnie, oblicza się daninę zbiorowo na całą wieś, miasteczko (osadę), товариство bankowe, kolonje, częściowych właścicieli rozparcelowanych gruntów dworskich i t. d.; ma to zastosowanie zarówno do płatników włościańskiego, jak również dworskiego podatku gruntowego.

Do księgi poboru I a. wpisuje urząd skarbowy przede wszystkim imiennie wszystkich indywidualnych płatników daniny, t. j. tych, którym podatek gruntowy wymierzono indywidualnie.

Obliczenie daniny dla tej kategorii płatników, uskutecznia właściwy urząd skarbowy na podstawie poboru (ksiąg bierzych) podatku gruntowego z roku 1920, z uwzględnieniem wszelkich zmian, które nastąpiły w roku 1921, — przez pomnożenie wykazanych w nich całorocznych kwot głównego podatku gruntowego, wymierzonego w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 71 poz. 477), przez mnożniki ustanowione dla danego powiatu. Jednocześnie urząd skarbowy stosuje przy obliczaniu daniny, przypadającej od indywidualnych płatników, progresję z art. 4 A. a. ustawy względnie ulgi procentowe, przewidziane w art. 37 (załącznik № 5).

Następnie wpisuje się do tejże księgi poboru te jednostki podatkowe, którym podatek gruntowy wymierzono zbiorowo. Urząd skarbowy ustala dla każdej pozycji zbiorowej (wsi, osady, kolonji i t. p.) w księdze poboru jedynie podstawy do obliczenia daniny: a) ilość morgów w każdej klasie, b) przypadający od ilości morgów w każdej klasie główny podatek gruntowy za rok 1920, c) ogólną ilość morgów, d) ogólny podatek gruntowy, wreszcie e) mnożniki (zasadniczy i progresywny) dla danego powiatu. Kwot daniny dla tej kategorii płatników urząd skarbowy nie oblicza.

W końcu zaś do księgi poboru I a. wpisuje urząd skarbowy imiennie dzierżawców i użytkowników gruntu, o których mowa w art. 8 cz. I L. I., i oblicza dla każdego z nich daninę podobnie jak dla innych płatników indywidualnych.

Sporządzone w trybie powyżej wskazanym księgi poboru I a. urząd skarbowy przesyła niezwłocznie zarządom gmin, załączając jednocześnie: 1) odpowiednią ilość druków (ustęp trzeci od końca niniejszego paragrafu) na sporządzenie list rozkładu, o których mowa w art. 15 ustawy, 2) tabelę zniżek z art. 37,

3) taryfę podatku gruntowego dla danego powiatu za rok 1920 według rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1920 r. (Dz. U. R. P. № 97, poz. 639—załączniki I i III), 4) mnożniki (zasadniczy i progresywny) dla danego powiatu ze sposobem ich zastosowania.

B. Po otrzymaniu księgi poboru I a. urząd gminny obowiązany jest sporządzić, przy współudziale przedstawicieli właściwych zebrań gromadzkich, w nieprzekraczalnym terminie dni 14-tu, listy rozkładu daniny, pomiędzy poszczególnych płatników w stosunku do przypadających od każdego z nich podatków podstawowych, a w razie braku rejestru pomiarowego i sporządzonej na jego podstawie listy rozkładu podatków—na mocy uchwał przedstawicieli zebrań gromadzkich.

Przy dokonywaniu powyższego rozkładu daniny urząd gminny stosuje mnożniki, wskazane mu przez urząd skarbowy (l. 4 ustępu ostatniego część III. A. niniejszego paragrafu), i ulgi dla mniejszej własności rolnej, wyszczególnione w otrzymanej od urzędu skarbowego tabelli zniżek (L. 2 ustępu ostatniego części III A. niniejszego paragrafu), ewentualnie stosuje progresję z art. 4 A. a).

Listy rozkładu daniny urząd gminny sporządza na otrzymanych drukach w dwóch egzemplarzach.

Wspomniane listy rozkładu sporządzone na każdej jednostkę zbiorową (wieś, kolonję, osadę i t. p.) oddzielnie, winny co do każdego indywidualnego posiadacza zawierać następujące dane:

- 1) imię i nazwisko posiadacza gruntu,
- 2) ilość morgów,
- 3) kwotę głównego podatku gruntowego, obliczonego w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r.,
- 4) kwotę daniny bez ulg,
- 5) kwotę, potrąconą na skutek przyznania ulgi, przewidzianej w art. 37 (załącznik № 5) ustawy,
- 6) ostateczną kwotę daniny, przypadającą do pobrania.

Jeden egzemplarz wspomnianych list wyklada urząd gminny łącznie z otrzymaną księgą poboru w kancelarii gminnej na przeciąg dni 14 do publicznego przejrzania przez podatników (względnie doręcza wyciągi z list sołtysom poszczególnych wsi celem wyłożenia). Dzień wyłożenia ksiąg i list rozkładu podaje urząd gminny do wiadomości płatników daniny w gminie, jak również do wiadomości urzędu skarbowego, przesyłając mu równocześnie drugie egzemplarze list rozkładu daniny.

Podanie do wiadomości płatników dnia wyłożenia ksiąg poboru i list rozkładu odbywa się za pomocą ogłoszeń, które winny być rozlepiane na kancelarii gminnej, na domach sołtysów wzgl. na kancelarii parafjalnej.

Urząd skarbowy po otrzymaniu list rozkładu daniny sprawdza prawidłowość rozkładu na podstawie zebranego poprzednio materiału (p. I niniejszego paragrafu). W wypadkach, jeżeli rozkład był nieprawidłowy i po sprawdzeniu list rozkładu daniny okaże się, że do pobrania jest wyższa kwota daniny aniżeli rozłożona, urząd skarbowy wzywa pisemnie płatników odnośnej pozycji zbiorowej—za pośrednictwem urzędu gminnego—do dopłaty w terminach

płatności daniny, wskazanych w art. 17, a o ile terminy te już minęły,—w dodatkowym terminie 14-dniowym od dnia otrzymania wezwania. Przeciwno żądaniu dopłaty przysługuje płatnikom pozycji zbiorowej prawo odwołania się do izby skarbowej w terminie i w trybie, przewidzianym w art. 16 ustawy.

IV. Księgi poboru I b. sporządza urząd skarbowy na podstawie wspomnianych w części I ustępu drugi niniejszego paragrafu wykazów rozkładu podatku podymnego w osadzie pomiędzy poszczególnych płatników, względnie na podstawie wykazów, przedstawionych do ostatniej lustracji podymnego, przeprowadzonej w r. 1921.

Do księgi poboru I b. należy wciągnąć wszystkich płatników podatku podymnego, posiadających w miasteczkach (osadach) budynki bez gruntu, oraz budynki z gruntem o obszarze poniżej trzech morgów, i obliczyć daninę dla każdego płatnika indywidualnie, mnożąc podstawowe podymne przypadające według stawek, wprowadzonych ustawą z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 71 poz. 477)—przez 60.

Obliczanie daniny przypadającej od płatników podatku gruntowego w miasteczkach (osadach), tak posiadających grunty o obszarze poniżej trzech morgów, jak i powyżej tego obszaru, dokonywa się w trybie wskazanym w części III. A. ustępu 4, niniejszego paragrafu.

V. Księgi poboru I c. sporządza urząd skarbowy odrębnie dla każdego miasta na podstawie ksiąg bierzych państwowego podatku od nieruchomości miejskich z r. 1920, z uwzględnieniem wszelkich zmian zaszytych od ostatniego wymiaru tego podatku. Wiadomości o zmianach winien urząd skarbowy zasięgnąć od magistratów. W księgach poboru I c. należy wyszczególnić wszystkich płatników indywidualnie.

Za podstawowe kwoty podatku od nieruchomości należy przyjąć kwoty, przypisane za r. 1920, a jeżeli na ten rok państwowego podatku od nieruchomości miejskich nie przypisano, kwoty przypisane za r. 1919, w obu wypadkach bez dodatków samorządowych.

VI. Księgi poboru I d. sporządza urząd skarbowy według gmin na podstawie list płatników wzgl. księgi wymiaru i poboru zasadniczego podatku przemysłowego z r. 1921.

Do tej księgi należy wciągnąć wszystkich płatników zasadniczego podatku przemysłowego—tak tych, którzy za r. 1921 wykupili, jak również tych, którzy są obowiązani wykupić za ten rok świadectwa przemysłowe z wyjątkiem osób, obowiązanych do publicznego składania rachunków (art. 2 cz. II). O ile chodzi o płatników zasadniczego podatku przemysłowego od osobistych zajęć przemysłowych, to do księgi poboru I d. należy wciągnąć tylko płatników wymienionych w dodatku V do art. 368 rosyjskiej ustawy o podatku przemysłowym, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437). Jako kwotę podatku podstawowego wpisać należy kwotę zasadniczego podatku przemysłowego bez dodatku samorządowego za r. 1921 wedle całorocznych stawek, wprowadzonych ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437). Przyznane przez izbę skarbową przeniesienie płatnika do

niższej kategorii podatku, skutkiem pierwotnego mylnego zakwalifikowania należy uwzględnić.

Sporządzone w powyższy sposób księgi poboru l. b., l. c i l. d) urząd skarbowy przesyła właściwym zarządom gminnym (magistram) celem wyłożenia do przejrzania w terminie i w trybie wskazanym w art. 15 ustawy, tudzież celem pobrania daniny.

W większych miastach, w których spodziewana jest znaczna ilość płatników daniny, określonej w art. 2 l. A. c. i d. ustawy, wskutek czego pobór daniny przez jedną kasę miejską byłby utrudniony, winien zarząd gminy miejskiej (magistrat) w porozumieniu z właściwymi urządami skarbowymi podzielić miasta na dzielnice i upoważnić do poboru daniny w każdej z nich odpowiednią kasę publiczną, względnie prywatną. W tym wypadku urzędy skarbowe sporządzają tyle ksiąg poboru l. c i l. d., ile kas zostało upoważnionych do poboru daniny, i każdej kasie przesyłają odpowiednią księgę poboru.

Upoważnienie kasy publicznej, względnie prywatnej następuje przez pisemne zawiadomienie zarządu gminy miejskiej, wystosowane do osób, sprawujących zarząd odnośnych kas.

W ogłoszeniach publicznych, w których ma być podany dzień wyłożenia ksiąg poboru do przejrzania przez płatników, winno być jednocześnie zaznaczone, do jakich kas mają się zgłaszać płatnicy, zamieszkali w odpowiednich dzielnicach, okręgach policyjnych lub ulicach.

Na obszarze wymienionym w art. 6 ustawy.

Postanowienia zawarte w częściach I—VI niniejszego paragrafu stosuje się również na obszarze, określonym w art. 6 ustawy z następującymi zmianami: 1) wszystkim płatnikom podatku gruntowego oblicza daninę indywidualnie urząd skarbowy na podstawie zebranych danych o ilości dziesiątyn, posiadanych w dniu ogłoszenia ustawy przez każdego płatnika, stosując przytem degresję, określoną w części 2 załącznika № 5 do art. 37; zarządy gmin nie skuteczniają zatem rozkładu daniny, o którym mowa w art. 15 ustawy, 2) księgi poboru l. a, l. c i l. d. Urząd skarbowy przesyła miejscowemu staroście, który zarządzi wyłożenie ich w poszczególnych gminach i ściąganie daniny przez specjalne organa poborowe.

W b. dzielnicy austriackiej.

Urzędy podatkowe względnie władze podatkowe I instancji zakładają księgi poboru w dwóch egzemplarzach:

- 1) dla daniny, obliczonej na podstawie podatku gruntowego (księgi poboru l. a.),
- 2) dla daniny, obliczonej na podstawie podatku domowo-czynszowego i domowo-klasowego (księgi poboru l. b.),
- 3) dla daniny, obliczonej na podstawie powszechnego podatku zarobkowego (księgi poboru l. c.).

Księgi te należy zakładać na formularzach druków wspomnianych w ustępie trzecim od końca niniejszego paragrafu odpowiednio przystosowanych według wskazówek izb skarbowych we Lwowie i Krakowie.

I. Do księgi poboru l. a., którą zakłada się dla każdej gminy odrębnie, wciągają urzędy podatkowe z ksiąg bierczych podatku gruntowego za r. 1920 wszystkich płatników indywidualnych.

Obliczenie daniny dla tych płatników uskutecznia urząd podatkowy na podstawie wspomnianych ksiąg bierczych za r. 1920 z uwzględnieniem wszelkich zmian, które zaszły w r. 1921, — przez pomnożenie wykazanych z nich całorocznych kwot podatku gruntowego, wymierzonego w myśl ustawy w dniu 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 61, poz. 389) przez zasadniczy mnożnik 225, a jeżeli dla danego powiatu jest przewidziany w załączniku № 4 do art. 36 ustawy niższy mnożnik, to przez ten niższy mnożnik. Jednocześnie urząd podatkowy stosuje przy obliczeniu daniny ulgi procentowe (degresje), przewidziane w art. 37 ustawy — załącznik № 5 cz. I, ewentualnie progresję z art. 4 B. a. ustawy.

W końcu do księgi poboru l. a. wpisuje urząd podatkowy imiennie dzierżawców i użytkowników gruntów, o których mowa w art. 8 cz. I L. 1 ustawy, i oblicza dla każdego z nich daninę w sposób powyżej wskazany.

II. Księgi poboru l. b. sporządzają władze (urzędy) wskazane przez izby skarbowe odrębnie dla każdej gminy.

Do tych ksiąg należy wciągnąć:

- a) odnośnie do miejscowości, podlegających w całości podatkowi domowo-czynszowemu wszystkich płatników podatku czynszowego na podstawie ksiąg bierczych wzgl. tabel wymiarowych za r. 1920,
- b) odnośnie do miejscowości, nie podlegających w całości podatkowi czynszowemu, o których mowa w art. 4 B. b. ustawy względnie w § 7 ustęp drugi niniejszego rozporządzenia, przedewszystkiem indywidualnych płatników podatku czynszowego na podstawie ksiąg bierczych podatku czynszowego za r. 1920, a następnie płatników podatku domowo-klasowego na podstawie ksiąg bierczych podatku domowo-klasowego za r. 1920,
- c) odnośnie do wszystkich innych miejscowości tylko płatników podatku domowo-czynszowego na podstawie ksiąg bierczych tego podatku za r. 1920.

III. Księgi poboru l. c. sporządzają władze (urzędy) wskazane przez izbę skarbową dla każdej gminy odrębnie na podstawie księgi bierczej względnie protokołu wymiarowego powszechnego podatku zarobkowego z r. 1920, z uwzględnieniem zmian zaszłych w r. 1921, wpisując imiennie wszystkich płatników tej kategorii daniny w arytmetycznym porządku klas i podlegających daninie grup zarobowości.

Obliczenie daniny dla tej kategorii płatników uskutecznia się przez pomnożenie wymierzonego za r. 1920 powszechnego podatku zarobkowego przez mnożnik 40, przyczem należy ściśle zastosować się do postanowień ostatniego ustępu art. 4 B. c. ustawy i § 23 niniejszego rozporządzenia.

Do powyższej księgi należy wciągnąć także osoby, określone w art. 5 ustawy i obliczyć dla

nich daninę analogicznie, stosując mnożnik w tym artykule określony.

Sporządzone w powyższy sposób księgi poboru I. a., I. b. i I. c., przesyła się właściwym zarządom gminnym (magistram) celem wyłożenia do przejrzania w terminie i w trybie wskazanym w art. 15 ustawy, tudzież celem pobrania daniny.

Co do trybu postępowania w większych miastach należy odpowiednio stosować przepisy wyżej podane dla b. dzielnicy rosyjskiej.

W b. dzielnicy pruskiej.

Magistraty względnie zarządy gminne i wydziały powiatowe zakładają księgi poboru w dwóch egzemplarzach (księga pierwsza i księga druga):

- 1) dla daniny, obliczonej na podstawie podatku gruntowego (księga poboru I. a.),
- 2) dla daniny, obliczonej na podstawie podatku procederowego (księga poboru I. c.),
- 3) dla daniny, obliczonej na podstawie podatku wyszynkowego (księga poboru I. c. W.),
- 4) dla daniny, obliczonej na podstawie podatku od handlu domokrażnego (księga poboru I. d.).

Magistraty względnie zarządy gmin wiejskich o charakterze miejskim zakładają oprócz tego księgę poboru w dwóch egzemplarzach (księga pierwsza i księga druga):

- 5) dla daniny, obliczonej na podstawie podatku budynkowego (księga poboru I. b.).

Wydziały powiatowe winny prowadzić księgi poboru I. a., I. c. i I. c. W. i I. d. oddzielnie dla każdej gminy i dla każdego obszaru dworskiego, prócz tego drugą księgę poboru I. a. w dwóch częściach (część pierwsza i część druga), a to część pierwszą dla płatników daniny w kwocie do 20.000 mk., część drugą dla płatników daniny w kwocie powyżej 20.000 mk.

Wydziały powiatowe przesyłają poszczególnym gminom i obszarom dworskim pierwszą księgę I. a., I. c. W. i I. d. Po upływie terminu wyłożenia gminy i obszary dworskie księgi te zwracają wydziałom powiatowym, które równocześnie przesyłają zarządom poszczególnych gmin i naczelnikom obszarów dworskich część pierwszą drugiej księgi poboru I. a. celem pobrania daniny. Część drugą, drugiej księgi poboru I. a., oraz drugą księgę poboru I. c., I. c. W. i I. d. otrzymują kasy wydziałów powiatowych celem pobrania daniny.

W miastach i gminach wiejskich o charakterze miejskim wykładają magistraty względnie zarządy gmin pierwszą księgę poboru I. a., I. b. I. c., I. c. W. i I. d. dla przejrzania ich przez płatników, drugą księgę poboru I. a., I. b., I. c. I. c. W. i I. d. otrzymują kasy miejskie względnie gminne celem pobrania daniny.

We wszystkich dzielnicach.

Do prowadzenia ksiąg poboru służą odpowiednio przygotowane druki form. A., zaprowadzone rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 27 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 74, poz. 506).

Dzień wyłożenia ksiąg poboru względnie list rozkładu, oraz data i sposób ogłoszenia o wyłożeniu, winien być stwierdzony przez zarządy gminne na

zewnątrznej stronie ksiąg poboru i podany do wiadomości władz, obliczających daninę (§ 32 niniejszego rozporządzenia).

O zmianach zachodzących w obliczonych pierwotnie kwotach daniny wskutek odwołań, sprostowań, zwolnień, przyznania ulg, winny władze, właściwe do obliczania daniny niezwłocznie zawiadamiać kasy (urzędy) powołane do poboru daniny (art. 17 ustawy), które uwidocznia te zmiany w księgach poboru.

Do art. 15 część trzecia i art. 16.

W b. dzielnicy rosyjskiej.

§ 34. Zażalenia, o których mowa w części trzeciej art. 15 ustawy wolno wnosić poszczególnym płatnikom daniny przeciwko mylnie dokonanemu jej rozkładowi. Zażalenia te rozstrzyga urząd skarbowy ostatecznie, przyczem miarodajną jest przestrzeń i klasa gruntu posiadanego przez płatnika, ustalone na podstawie rejestrów pomiarowych, ewentualnie uchwały przedstawicieli zebrań gromadzkich, tudzież stawki podatku gruntowego za r. 1920.

Odwołania, o których mowa w art. 16 ustawy mogą wnosić jednostki zbiorowe (wsie, osady, kolonie i t. d.) tudzież płatnicy indywidualni.

Spóźnionych zażaleń i odwołań nie uwzględnia się.

§ 35. Kasa, właściwa do poboru daniny jest obowiązana do przyjmowania także wpłat częściowych.

W wypadkach bezpośredniego wpłacania daniny w kasie skarbowej (urzędzie podatkowym), kasa ta (urząd) zawiadamia niezwłocznie o wpłacie właściwą kasę poborową, która odnotowuje w księdze poboru, że wpłata nastąpiła bezpośrednio w kasie skarbowej.

Kasy pobierające daninę wpisują wpłaty do ksiąg poboru, a nadto do osobnego dziennika kasowego (sumariusza) w porządku chronologicznym i wydają płatnikowi pokwitowanie.

Każda kasa, pobierająca daninę, (urząd podatkowy), może przyjmować daninę za inną właściwą kasę i powinna o tem zawiadomić właściwą kasę poborową.

Koszty egzekucyjne, liczone po myśli ustawy z dn. 7 czerwca 1921 (Dz. U. R. P. № 57, poz. 357) wpływają do kasy zarządu gminnego względnie do kasy władzy egzekwującej i winny być księgowane w osobnych pozycjach (rubrykach).

Organa, zajęte przymusowem ściąganiem daniny, posiadają wszystkie prawa i obowiązki skarbowych organów egzekucyjnych.

W szczególności organa poborowe mogą żądać pomocy policji państwowej tak przy przymusowem ściąganiu daniny w wypadkach nadzwyczajnych, np. w razie oporu płatników, jakoteż celem strzeżenia znacznych sum wpłaconej daniny w kasach niedostatecznie zaopatrzonych, jeżeli normalny dozór wzgl. straż bezpieczeństwa nie jest wystarczającą, tudzież dla niezbędnie potrzebnego konwoju przy przewozie znacznych sum i t. p.

O pomoc tą mogą organa poborowe zwracać się wprost do posterunku względnie komisariatu policji państwowej.

Do art. 18.

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

§ 36. Zarządy gmin wpłacają pobrane kwoty do kasy skarbowej (urzędu podatkowego) codziennie, jeżeli suma przekroczy 500.000 mk., w innym razie, co trzy dni i to bądź bezpośrednio bądź też za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności. Na rachunek kasy skarbowej mogą zarządy gminne wpłacać zebrane kwoty daniny również do kas celnych.

Sumy pobrane przez zarządy gminne mogą być wpłacane także do rąk specjalnych poborców, którzy wykażą się dowodem osobistym oraz należytem pisemnem upoważnieniem władzy podatkowej I instancji.

W b. dzielnicy pruskiej.

Zarządy gmin wpłacają pobrane kwoty, skoro ogólna suma ich przekroczy 500.000 mk. codziennie, a w innych ratach, co trzy dni, do kasy wydziału powiatowego. Magistraty miast i zarządy gmin większych o charakterze miejskim oraz wydziały powiatowe wpłacają pobrane kwoty, o ile ogólna ich suma przekroczy 1.000.000 marek, codziennie, a w innych razach, co trzy dni, do właściwej kasy skarbowej.

Do art. 19.

§ 37. Do obliczenia winni płatnicy dołączyć ostatni bilans, wyciąg z ksiąg, zawierający wszystkie dane, które stanowią podstawę obliczenia, a także spis przedmiotów, podlegających przewalutowaniu z podaniem ceny i roku ich nabycia.

Od obliczenia, dokonanego z urzędu po myśli art. 19, nie przysługuje odwołanie.

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

Izba skarbova w Warszawie, a z ramienia izb skarbowych we Lwowie i Krakowie miejscowe administracje podatków zakładają dla każdej kasy skarbowej (urzędu podatkowego) księgi poboru daniny, przypadającej od osób wymienionych w art. 2 części II. (księga II), do której wpisują wszystkie osoby prawne, w danym okręgu daninie tej podlegające, na zasadzie aktów wymiarowych względnie katastru podatku przemysłowego, względnie szczególnego podatku zarobkowego.

Władze wyżej oznaczone jeden egzemplarz tych ksiąg przesyłają urzędowi skarbowym, a drugi zatrzymują u siebie.

W b. dzielnicy pruskiej.

Władze wskazane w § 32 nin. rozporządzenia winny założyć w trzech egzemplarzach księgi poboru daniny, przypadającej od osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań (księga poboru II); jeden egzemplarz tych ksiąg zatrzymują u siebie, drugi przesyłają swym kasom, trzeci właściwej izbie skarbowej (§ 39 nin. rozporządzenia).

We wszystkich dzielnicach.

§ 38. Obliczenia, o których mowa w części pierwszej art. 19, składać należy na obszarze

b. dzielnicy austriackiej—działającym z ramienia izb skarbowych we Lwowie i Krakowie—miejscowym administracjom podatków; na obszarze zaś b. dzielnicy pruskiej—do właściwej izby skarbowej w Poznaniu względnie w Grudziądzu za pośrednictwem władz, wymienionych w § 32 nin. rozporządzenia, tego okręgu, w którym znajduje się siedziba zarządu wspomnianych osób prawnych.

Daninę należy wpłacać do tej kasy (urzędu), która (-y) powołaną (-y) jest do pobrania podatku przemysłowego względnie szczególnego podatku zarobkowego, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej—do kasy władzy, określonej w § 32 nin. rozporządzenia.

O każdej wpłacie tej kategorii daniny winna kasa (urząd) zawiadomić władzę powołaną do sprawdzenia obliczenia.

Do art. 20.

§ 39. Władze, którym według § 38 ustęp pierwszy należy składać obliczenia daniny, są powołane do badania prawidłowości złożonych obliczeń daniny i do dokonywania ich z urzędu w wypadkach zaniechania przez płatnika złożenia przepisanych danych.

Termin 8-tygodniowy do sprawdzenia obliczenia liczy się od dnia następnego po dostarczeniu przez zarząd osoby prawnej wszelkich danych, potrzebnych do sprawdzenia.

Jeżeli dostarczone dane okażą się niewystarczającymi, winna władza sprawdzająca obliczenia zażądać ich uzupełnienia przed upływem terminu 8-tygodniowego.

W razie zażądania od płatnika dopłaty, o której mowa w art. 20 część pierwsza, władza sprawdzająca obliczenie daniny zawiadamia o tem kasy (urząd), prowadzące dalsze egzemplarze ksiąg poboru, podając w zawiadomieniu kwotę zażądaną dopłaty oraz datę doręczenia płatnikowi odnośnego wezwania.

Do art. 21.

W b. dzielnicy rosyjskiej.

§ 40. Władze podatkowe I instancji zakładają w dwóch egzemplarzach dla płatników, wymienionych w art. 8 część I. L. 2 i część II, osobne księgi poboru „III”, zużytkowując w tym celu dane, o których mowa w § 33 część I ustęp 3 nin. rozporządzenia.

Odwołania, o których mowa w ostatniej części art. 21, wnosi się za pośrednictwem władz, wskazanych w § 32 nin. rozporządzenia.

W b. dzielnicy pruskiej.

Do obliczenia daniny są właściwe władze wskazane w § 32 nin. rozporządzenia.

Dla tej kategorii daniny nie zakłada się osobnych ksiąg poboru, lecz oblicza się ją w księgach poboru I. a.

Do art. 22.

§ 41. Magistrat (urząd gminny) zbiera listy lokatorów, uzupełnia w miarę potrzeby na koszt właściciela nieruchomości (art. 30, część pierwsza) i przy udziale komisji sprawdza i ewentualnie prostuje wy-

sokość zeznanego komornego na podstawie znanych mu stosunków faktycznych, przyczem wykreśla z listy lokatorów instytucje i osoby, wskazane w art. 3 L. 1 i 3, oraz zastosuje ulgi, przewidziane w art. 43.

Magistrat (urząd gminny) wpisuje wyniki obliczenia, dokonanego przy współdziałaniu komisji, do obu egzemplarzy list, podsumowuje je, zarządza wyłożenie pierwszych egzemplarzy do przejrzania (art. 22, część trzecia i art. 15, część druga), drugie zaś egzemplarze doręcza kasie magistratu względnie kasom upoważnionym, jako księgę poboru.

Po upływie terminu wyłożenia przesyła magistrat (urząd gminny) pierwsze egzemplarze list władzy podatkowej I instancji, która ma prawo wnieść do izby skarbowej odwołanie od wymiarów, dowodnie niesłusznych lub nieprawidłowych, w terminie dni 14-tu po otrzymaniu list.

Płatnicy wnoszą odwołania od obliczenia daniny za pośrednictwem władzy podatkowej I instancji, a w b. dzielnicy pruskiej za pośrednictwem magistratu względnie zarządu gminnego.

O nałożonych dopłatach zawiadamia izba skarbową płatników, kasę (urząd) właściwą do poboru daniny tudzież władzę podatkową I instancji.

Do art. 23.

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

§ 42. Daninę winni płatnicy obliczyć i wpłacić do kas skarbowych (urzędów podatkowych), właściwych do pobierania podatku dochodowego od danego płatnika. Sprawdzenie obliczenia tej kategorii daniny jest obowiązkiem władzy podatkowej pierwszej instancji tego okręgu, w którym winien być uskuteczniiony wymiar podatku dochodowego na rok 1921 dla tegoż płatnika.

Władze podatkowe zakładają dla tej kategorii daniny księgę poboru „V” w dwóch egzemplarzach i wpisują do niej znanych względnie domniemanych płatników na podstawie materiałów, zebranych do wymiaru podatku dochodowego; jeden egzemplarz księgi poboru przesyłają kasom skarbowym (urzędowi podatkowym) a drugą zatrzymują u siebie.

W b. dzielnicy pruskiej.

Dla płatników tej kategorii daniny zakłada się księgę poboru „V” w dwóch egzemplarzach.

Do prowadzenia ksiąg poboru „V” są powołane władze, wskazane w § 32, nin. rozporządzenia.

Władzom tym winni płatnicy składać obliczenie i do ich kas wpłacać daninę.

Odwołanie od decyzji tych władz należy wnieść za ich pośrednictwem do izby skarbowej.

Komisje wymiarowe dla podatku dochodowego są obowiązane dostarczyć władzom powyżej wspomnianym, w nieprzekraczalnym terminie 8 dni po ogłoszeniu nin. rozporządzenia, dane, potrzebne do zbadania obliczeń, składanych przez osoby osiągające dochody z samodzielnego wykonywania wolnych zajęć zawodowych.

Dokonane przez płatników obliczenia, o których mowa w art. 23, nie mogą być podstawą do wdrożenia postępowania karnego z § 72 ustawy o po-

datku dochodowym z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zb. ustaw pruskich str. 259).

Do art. 24.

§ 43. Władze, prowadzące rejestrację samochodów, są obowiązane dostarczyć dane, potrzebne do sprawdzenia obliczeń daniny z art. 24 władzom podatkowym I instancji, w b. dzielnicy pruskiej władzom wskazanym w § nin. rozporządzenia, w terminie dni 14-tu po ogłoszeniu nin. rozporządzenia.

Na podstawie tych danych władza podatkowa I instancji zakłada księgę poboru „VI” w dwóch egzemplarzach, z których jeden doręcza kasie (urzędowi) właściwej do poboru daniny.

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

Do sprawdzenia obliczonej przez płatnika daniny, ewentualnie do obliczenia jej z urzędu oraz do przyjmowania odwołań powołaną jest władza podatkowa I instancji tego okręgu, w którym mieszka płatnik.

Do kasy skarbowej tegoż okręgu należy wpłacić daninę.

W b. dzielnicy pruskiej.

Do prowadzenia ksiąg poboru „VI” są powołane władze wskazane w § 32 nin. rozporządzenia. Władzom tym winni płatnicy składać obliczenie i do ich kas daninę wpłacać; tymże władzom należy składać odwołania.

Do art. 25 część pierwsza.

§ 44. Państwowy urząd naftowy jest obowiązany dostarczyć danych, potrzebnych do obliczenia daniny, właściwym izbom skarbowym w ciągu 14-tu dni po ogłoszeniu nin. rozporządzenia. Na podstawie tych danych Izby skarbowe zakładają księgi poboru „VII” w dwóch egzemplarzach, z których jeden otrzymuje Urząd podatkowy, powołany do pobrania podatku zarobkowego danego przedsiębiorstwa.

Do kasy tegoż urzędu winna być danina wpłacona.

Osoby fizyczne i prawne, wymienione w art. 2 część VII, są obowiązane złożyć władzy podatkowej I instancji w ciągu 2-tygodni po ogłoszeniu nin. rozporządzenia wykaz położonych w okręgu tejże władzy nieruchomości, zwolnionych od daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatkowej.

Do art. 25.

§ 45. Po ukończeniu poboru daniny złożą zarządy gminne, (w b. dzielnicy pruskiej—władze wskazane w § 32), władzom podatkowym I instancji, (w b. dzielnicy pruskiej—izbom skarbowym), obliczenie 20/0-wego udziału przysługującego im tytułem zwrotu kosztów poboru daniny; równocześnie zwrócić — przedłożą — księgi poboru, w których winny być uwidocznione przy każdej pozycji pobrane kwoty, a co do kwot niepobranych, powody ich nieściągnięcia.

Władze podatkowe I instancji, w b. dzielnicy pruskiej—izby skarbowe, sprawdzą obliczenie 20/0-go udziału.

Z wyjednanego we właściwym czasie kredytu wyżej wskazane władze wyasygnują gminom kwoty 2°/o-go udziału, po obliczeniu kosztów poboru i ściągnięcia daniny, które w toku postępowania Skarb Państwa poniósł w zastępstwie i na rachunek gmin, (w b. dzielnicy pruskiej—powiatów oraz gmin).

Jeżeli przekazane zarządom gminnym, w b. dzielnicy pruskiej władzom wskazanym w § 32 nin. rozporządzenia, do ściągnięcia kwoty daniny nie zostaną w całości do kas skarbowych wpłacone, a władze podatkowe, — w b. dzielnicy pruskiej — izby skarbowe, uznają powody nieściągnięcia za nieuzasadnione, wówczas zażądają od zarządów gminnych, (w b. dzielnicy pruskiej od władz wskazanych w § 32 nin. rozporządzenia), dodatkowego ściągnięcia zaległych kwot, czyniąc od tego zależną wypłatę 2°/o-go udziału.

Obliczenie 2°/o-go udziału nastąpi w stosunku do pełnych kwot daniny, których pobór został powierzony gminom (w b. dzielnicy pruskiej — powiatom i gminom), bez względu na to, czy wpłata daniny została dokonana za pośrednictwem organów gmin, w b. dzielnicy pruskiej władz wskazanych w § 32 i gmin), czy też bezpośrednio przez płatników do kas skarbowych (urzędów podatkowych) lub innych kas upoważnionych.

Na obszarze, o którym mowa w art. 6 ustawy, wykazy obliczenia 2°/o-go udziału sporządzają starostwie dla całego powiatu i po zatwierdzeniu obliczenia przez właściwego wojewodę przesyłają je urzędowi skarbowemu z wnioskiem na wypłatę, która następuje na ręce starosty. Otrzymałą kwotę dzieli starosta pomiędzy poszczególne organa poborowe stosownie do zatwierzonego obliczenia.

W b. dzielnicy pruskiej przekażą wydziały powiatowe gminom 2°/o-wy udział tych kwot daniny, które w myśl § 33 nin. rozporządzenia mają być pobrane przez zarządy gminne.

Do art. 28 ustęp czwarty.

§ 46. Administracyjne postępowanie karne, o którym mowa w art. 28, ustęp czwarty, przeprowadza się w trybie wskazanym w następujących przepisach:

- 1) na obszarze b. Królestwa Kongresowego — w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1919 r. (Monitor Polski № 46) — uzupełnionem rozporządzeniem tegoż Ministra z dnia 5 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 23, poz. 134) i z d. 6 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 104, poz. 756).
- 2) na obszarze, określonym w art. 6 ustawy — w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1920 r. (Dz. Urz. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych № 4, poz. 30 i 31), oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 31 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 94, poz. 693).
- 3) w b. dzielnicy austriackiej — w rozporządzeniu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 5 marca 1858 r. (aust. Dz. Ust. № 34) i w ustawie z dnia 12 maja 1896 r. (aust. Dz. Ust. № 101).

Do art. 28 ustęp ostatni.

§ 47. W b. dzielnicy pruskiej wymierzają kary w drodze administracyjnej następujące władze:

- 1) osobom wchodzącym w skład zarządów komunalnych oraz funkcjonariuszom władzy administracyjnej, sprawującej nad temi zarządami nadzór państwowy w I instancji,
- 2) płatnikom, wspomnianym w art. 27 ustawy,
 - a) w powiatach — starosta,
 - b) w miastach wydzielonych: w Poznaniu — starosta grodzki, w innych miastach wydzielonych — prezydent miasta.

Do art. 29.

§ 48. Władze, wspomniane w art. 29 ustawy, winny zawiadamiać pisemnie zarządy gminne o powodach zarządzenia, wydanego na podstawie powyższego artykułu.

Do art. 30.

§ 49. Nakład formularzy — według wzoru załącznik № 2 do niniejszego paragrafu — zarządza izby skarbowe i niezwłocznie rozeszła magistratom (zarządom gminnym) za pośrednictwem władz podatkowych I instancji.

Magistraty (zarządy gminne) są obowiązane przesać właścicielom (administratorom) domów formularze wpisowe najpóźniej do dni 5-ciu po ich otrzymaniu.

Do art. 30 w b. dzielnicy pruskiej.

§ 50. Do wymierzenia kar w miejsce władz administracyjnych powołane są magistraty (zarządy gminne) i sądy.

Do art. 31.

§ 51. Władze wymiarowe I instancji mają prawo żądać asystencji wojska przy poborze i ściąganiu daniny w wypadkach zbiorowego oporu. W tym celu mają się te władze zwracać pisemnie do najbliższego dowództwa wojskowego za pośrednictwem władzy administracyjnej I instancji.

Do art. 32.

§ 52. Gdy dojdzie do wiadomości organów poborowych wzgl. władz wymiarowych, że płatnik daniny wyzbywa się swego majątku i wogóle gdy zachodzi uzasadniona obawa, że płatnik może udaremnić lub istotnie utrudnić ściąganie daniny — winny te organa względnie władze wezwać niezwłocznie płatnika do natychmiastowego, a więc nawet przed terminowego zapłacenia całej należności daniny lub do złożenia dostatecznego jej zabezpieczenia.

O ile płatnik nie uczyni zadość wezwaniu, wspomniane organa względnie władze dokonają zajęcia i oszacowania ruchomości płatnika, oddania pod dozór względnie przeniesienie do odpowiednich pomieszczeń, a po upływie terminów płatności daniny zarządza sprzedaż zajętych ruchomości w drodze publicznej licytacji.

Przedmioty ulegające szybkiemu zepsuciu lub takie, których przechowanie pociąga za sobą koszty

znaczne, niewspółmierne z wartością zajętych ruchomości, mogą być wcześniej sprzedane.

Do art. 34.

§ 53. Jeżeli faktyczny posiadacz nieruchomości zostanie ujawniony dopiero po sporządzeniu ksiąg poboru względnie listy rozkładu daniny, to organ poborowy wzgl. władza wymiarowa uwidacznia zaśszą zmianę w odnośnej pozycji i pobiera wzgl. ściąga daninę od ujawnionego faktycznego posiadacza.

Do art. 35.

§ 54. Za uiszczenie daniny, obliczonej z nieruchomości ziemskiej, odpowiada właściciel tejże w całości, o ile nie wykaże istnienia umowy o dzierżawę, użytkowanie lub administrację poręczającą i jej warunków, określonych w ustępie 1 — 2 art. 35 ustawy.

Złożenie odpowiednich dowodów przez właściciela majątku, oznaczonej w art. 13 ustawy, winno nastąpić w ciągu trzech tygodniowego terminu, określonego w tymże artykule, poczem w księdze poboru uwidocznią się rozdział kwoty daniny między właściciela i dzierżawcę względnie użytownika (z administratora poręczającego).

Dzierżawca, użytkownik względnie administrator poręczający winien wpłacić przypadającą na niego część daniny w tych samych terminach i pod temi samymi rygorami, jak i właściciel nieruchomości.

CZĘŚĆ III

U l g i.

Do art. 33.

§ 55. Ulgi, przewidziane w każdym z punktów art. 33 ustawy, są skontyngentowane, a ogólna suma ulg, przyznanych po myśli każdego z tych punktów nie może przekraczać granic ustalonego kontyngentu, ale nie koniecznie musi go wyczerpywać.

Każdy z kontyngentów ulg oddzielnie ustala władza, obliczająca daninę względnie sprawdzająca jej obliczenie. Za podstawę obliczenia kontyngentu ulg należy przyjąć sumę każdej kategorii daniny, przypadającą do uiszczenia po uwzględnieniu potrąceń, jakie mogą nastąpić na skutek sprostowań, a w szczególności odwołań.

Ponieważ sprostowania mogą następować już po upływie terminu, w ciągu którego musi być ustalony kontyngent ulg, należy więc przy obliczaniu kontyngentu, przed dokonaniem sprostowań, ustalić przypuszczalną kwotę potrąceń i odliczyć ją od ogólnej, przeznaczonej dla każdej kategorii daniny sumy ulg.

Władze, obliczające daninę względnie sprawdzające jej obliczenie, winny podać do wiadomości komisji obywatelskich, o których mowa w art. 49 ustawy, kwoty ulg, ustalone w sposób wyżej przewidziany.

Jeżeli po ostatecznym ustaleniu kontyngentu ulg okaże się nadwyżka, to należy ją dodatkowo przekazać komisji obywatelskiej do dyspozycji.

W b. Królestwie Kongresowem obliczenia kontyngentów ulg dla płatników podatku gruntowego władza podatkowa i instancji uskutecznią dopiero po otrzymaniu od zarządów gminnych list rozkładu i sprawdzeniu ich (§ 33 niniejszego rozporządzenia).

Do art. 38. p. 3.

§ 56. Władze podatkowe i instancji na obszarze podległym sądowi apelacyjnemu we Lwowie, przedstawia izbie skarbowej we Lwowie, sumy kontyngentów, przypadające na ulgi i uwolnienia po myśli p. 3 art. 38 ustawy i § 55 nin. rozporządzenia.

Izba utworzy z nich ogólny kontyngent i rozdzieli go na poszczególne powiaty w stosunku do poniesionych przez nie strat, poczem komisje obywatelskie w każdym powiecie rozdziela przyznany kontyngent bezpośrednio między poszkodowanych (art. 42—ustęp ostatni—ustawy).

Do art. 41.

§ 57. Ulgi dla posiadaczy osad, nowonabytych z parcelacji rządowej, udziela się z kontyngentu, określonego w art. 38 p. 2. ustawy.

Do art. 42.

§ 53. Wnioski rad gminnych, względnie zebrań gromadzkich, powinny zawierać dane, uzasadniające wysokość sum niezbędnych na ulgi dla każdej wsi wzgl. gminy, i mają być wnoszone do komisji obywatelskiej (art. 48 ustęp drugi—ustawy) niezwłocznie po upływie terminu wyłożenia ksiąg poboru i list rozkładu daniny (art. 15—ustęp drugi—ustawy).

Wnioski później wniesione może komisja uwzględnić tylko o tyle, o ile kwoty przeznaczone do jej dyspozycji na kategorię ulg, przewidzianych w art. 38 pp. 1 i 2 ustawy, nie zostały już wyczerpane. Komisja obywatelska zawiadamia zarządy gminy (rady gminne) o wysokości kontyngentu ulg, przyznanego dla poszczególnych wsi względnie dla gminy.

Wykazy ulg, przyznanych przez zarządy gminne dla poszczególnych płatników daniny we wsi wzgl. w gminach, składają zarządy gminne władzom podatkowym i instancji, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej wydziałom powiatowym.

Do art. 43.

§ 59. Za pokoje nie uważa się kucheni, przedpokojów, spiżarni, łazienek i t. p.

Do art. 44. część druga i do art. 47 zdanie końcowe.

§ 60. Dyrektor izby skarbowej zawiadamia pisemnie o swej decyzji płatników daniny, którzy złożą podania o ulgi (art. 44 ustawy), odroczenie lub rozłożenie daniny na raty (art. 47 ustawy).

Odwołania do Ministra Skarbu można wnosić w terminie 14-dniowym od dnia następnego po uwiadomieniu płatnika o decyzji dyrektora izby skarbowej.

Do art. 46 i 47.

§ 61. O zezwoleniu na odroczenie i rozłożenie na raty daniny, komisja obywatelska wzgl. dyrektor

izby skarbowej zawiadamia właściwą władzę podatkową I instancji w b. dzielnicy pruskiej władze wskazane w § 32 nin. rozporządzenia—celem wniesienia adnotacji do ksiąg poboru daniny.

Odroczeń i rozłożeń daniny na raty nie należy przyznawać: osobom karanym za lichwę towarową i za przestępstwa, pochodzące z chęci zysku; osobom, które magazynują towary a wstrzymują ruch swoich przedsiębiorstw; osobom, które wstrzymują się ze sprzedażą towarów w celu uzyskania lepszej koniunktury; jakoteż tym właścicielom posiadłości ziemskich, którzy nie wykażą, że już sprzedali zbiory, normalnie na sprzedaż przeznaczone i t. p.

Natomiast przy przyznawaniu ulg zwracać należy uwagę na nieuszczipianie normalnego stanu inwentarza, środków produkcji, zboża na zasiew i t. p.

Do art. 47.

§ 62. Dyrektor izby skarbowej przed zdecydowaniem prosby o ulgi winien zasięgnąć opinii właściwej komisji obywatelskiej.

Do art. 48 część druga.

§ 63. Prośby o ulgi i odroczenia, wniesione przed upływem przepisanego terminu niewłaściwie do komisji obywatelskiej, zamiast do władzy skarbowej lub odwrotnie, należy przesłać niezwłocznie powołanej do ich przyjmowania władzy względnie komisji i traktować je jako wniesione w terminie.

W b. dzielnicy pruskiej.

Władzami podatkowymi I instancji są władze wskazane w § 32 niniejszego rozporządzenia.

O ulgach, przyznanych indywidualnym płatnikom daniny bezpośrednio przez komisję obywatelską, zawiadamia komisja płatników i kasę, właściwą do pobrania daniny.

Do art. 49.

§ 64. Władze, wymienione w § 32 nin. rozp.— w b. dzielnicy pruskiej dyrektorowie izb skarbowych w Poznaniu i Grudziądzu, są obowiązane w terminie tygodniowym od dnia następnego po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia wezwać wskazane w art. 49 ustawy reprezentacje samorządowe do przeprowadzenia wyborów członków komisji obywatelskich i po upływie dwutygodniowego terminu oznaczonego w art. 49, ustęp piąty ustawy, komisje ukonstytuować. O ile reprezentacje samorządowe nie dokonają wyborów w przepisany terminie, należy— w b. dzielnicach rosyjskiej i austriackiej—niezwłocznie przedstawić dyrektorowi izby skarbowej kandydatów na członków komisji obywatelskich.

Dyrektor izby skarbowej winien ustalić skład komisji powołanej z urzędu z możliwym pośpiechem, tak aby komisje obywatelskie mogły rozpocząć swe czynności nie później, jak po upływie 30-u dni, licząc od dnia następnego po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia.

Aż do czasu ukonstytuowania się komisji obywatelskich—podania do nich skierowane przyjmują dla nich władze, na wstępie niniejszego paragrafu wspomniane.

Biurowość komisji obywatelskich prowadzi władza podatkowa I instancji, w b. dzielnicy pruskiej władze, wskazane w § 32 nin. rozp. Z każdego posiedzenia komisji należy spisać protokół.

Członkowie komisji i ich zastępcy pełnią swe obowiązki w zasadzie bezpłatnie, mają jednak prawo żądania zwrotu kosztów podróży i djet, które wypłaca im władza podatkowa I instancji— w b. dzielnicy pruskiej władze wskazane w § 32 nin. rozporządzenia— w wysokości określonej dla członków komisji szacunkowych do państwowego podatku dochodowego [(§ 81 rozporządzenia wykonawczego z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. № 43 poz. 298) do ustawy o państwowym podatku dochodowym z 16 lipca 1920 r. Dz. U. R. P. № 82 poz. 550)].

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

Delegatami izb skarbowych do komisji obywatelskich są w zasadzie naczelnicy miejscowych władz podatkowych I instancji w każdym okręgu, ich zaś zastępcami pomocnicy tychże naczelników, pełniący funkcję ich zastępców w urzędzie.

W b. dzielnicy pruskiej.

Komisje, o której mowa w art. 49 p. 1 tworzy się— przy wydziałach powiatowych na obszar całego powiatu, przy magistratach zaś miast wydzielonych na obszar miasta.

Komisje, o której mowa w art. 49 p. 2 tworzy się:

- a) przy wydziałach powiatowych na obszar powiatu z wyłączeniem miast i gmin wiejskich o charakterze miejskim,
- b) przy magistratach i zarządach gmin wiejskich o charakterze miejskim na obszar miast względnie gmin wiejskich.

Członków komisji przy wydziałach powiatowych delegują wydziały powiatowe. Członków komisji przy magistratach i zarządach gmin wiejskich o charakterze miejskim delegują rady miejskie względnie rady gminne.

Do art. 51.

§ 65. Wpłata daniny nie w markach polskich, lecz w innych walorach, wskazanych w art. 51 ustawy, może być uskuteczniiona jedynie w kasach skarbowych, a w b. dzielnicy pruskiej także w kasach władz, wskazanych w § 32 nin. rozporządzenia.

Przy wpłatach daniny, uskutecznianych w obligacjach długoterminowej 5% pożyczki państwowej dolicza się wartość kuponów w dniu wpłaty wedle tabeli obrachowania.

Z walut obcych mogą być przyjmowane przy wpłacie daniny tylko te, które skupuje Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa, a to po ustanowionym przez nią kursie.

Począwszy od dn. 1 lutego 1922 r. aż do odwołania każdy z oddziałów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej winien co 5 dni zawiadamiać znajdujące się w jego okręgu kasy skarbowe (w b. dzielnicy pruskiej— także kasy władz poborowych) o tem, jakie waluty obce i po jakim kursie mogą być przyjmowane na spłatę daniny.

Do art. 52.

§ 66. I. Wspomniane w art. 52—ustęp drugi—ustawy zawiadomienia o zamierzonej sprzedaży należy kierować do tego powiatowego urzędu ziemskiego, w którego okręgu położona jest nieruchomości płatnika, zamierzającego sprzedać jej część dla zapłacenia daniny.

Zawiadomienie winno być złożone przed upływem terminu płatności pierwszej raty daniny przewidzianego w art. 17 ustawy. Termin ten może być przedłużonym w trybie określonym w art. 47 ustawy w tym wypadku, gdy sprzedawca uprawdopodobni, iż nie był jeszcze w stanie znaleźć nabywców i przytem ściśle określi, na jaki przeciąg czasu żąda przedłużenia.

Zawiadomienie, które złożyć może zarówno płatnik (względnie sąd), jakoteż działająca w imieniu płatnika instytucja, upoważniona przez Główny Urząd Ziemski do parcelacji, winno w każdym wypadku zawierać następujące dane:

- 1) określenie kwoty daniny, przypadającej od nieruchomości, której część ma być sprzedana;
- 2) oznaczenie obszaru, zarówno całej nieruchomości, jakoteż części przeznaczony na sprzedaż;
- 3) wyszczególnienie użytków (rodzajów kultury), zarówno całej nieruchomości, jakoteż części przeznaczony na sprzedaż;
- 4) wskazanie nabywców wzgl. nabywcy.

Nadto należy do wspomnianego zawiadomienia dołączyć:

- a) dowody obywatelstwa polskiego nabywców wzgl. nabywcy;
- b) wiarygodne zaświadczenie o zawodowości rolniczej każdego nabywcy, wystawione przez państwową lub społeczną instytucję w miejscu stałego zamieszkania nabywcy;
- c) deklarację o warunkach umowy sprzedażnej z podaniem daty i obszaru ziemi odnośnie do każdego nabywcy—w dwóch egzemplarzach;
- d) zwykły szkic parcelacyjnego podziału.

II. Powiatowy urząd ziemski jest obowiązany sprawę załatwić w ciągu 8-miu dni od otrzymania zawiadomienia, określonego w ustępie poprzednim.

O ile urząd ziemski nie czyni sprzeciwu, to winien on niezwłocznie wydać płatnikowi względnie jego zastępcy odpowiednie zaświadczenie, zamieszczone na deklaracji (p. d. ustępu poprzedniego), podpisane przez kierownika urzędu i zaopatrzone w odciśnięcie pieczęci urzędowej.

Czyniąc sprzeciw powiatowy urząd ziemski kieruje go w powyższym terminie wraz z aktami sprawy, pismem poleconym, do właściwej izby skarbowej i zawiadamia o tem jednocześnie takimże pismem płatnika wzgl. jego zastępcę.

III. Izba skarbowa jest obowiązana w ciągu czterech tygodni po otrzymaniu sprzeciwu rozstrzygnąć sprawę na wspólnym posiedzeniu z okręgowym urzędem ziemskim.

W razie nieuwzględnienia sprzeciwu izba skarbowa niezwłocznie wydaje płatnikowi względnie jego zastępcy zamieszczone na deklaracji (p. d. ustępu I) zaświadczenie, na podstawie którego sprzedaż może nastąpić, i zawiadamia o tem powiatowy urząd ziemski.

O ile sprzeciw będzie uwzględniony, izba skarbowa niezwłocznie zawiadamia o tem zarówno płatnika, względnie jego zastępcę jakoteż powiatowy urząd ziemski. W takim wypadku sprzedaż nie będzie mogła nastąpić.

IV. O ileby w wypadkach, wspomnianych w ustępie poprzednim, okazała się różnica zdań między izbą skarbową a okręgowym urzędem ziemskim, izba skarbowa prześle sprawę w ciągu dni 8-u po odbyciu wspólnego posiedzenia Ministrowi Skarbu, załączając obie opinie.

Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego rozstrzygnie sprawę ostatecznie i zawiadomi o decyzji osoby i urzędy interesowane.

V. Przepisanie tytułu własności nieruchomości sprzedanej w trybie, określonym w punktach poprzednich nastąpić może tylko pod tym warunkiem, że płatnik względnie jego zastępcę, oprócz innych dowodów, wymaganych przy przejściu prawa własności przez ustawy hipoteczne wzgl. skarbowe, przedstawi następujące dokumenty:

- 1) zaświadczenie wspomniane w ustępie II wzgl. w ustępie III lub zaświadczenie o odrzuceniu sprzeciwu w ostatniej instancji (ustęp IV);
- 2) oryginalne pokwitowanie kasy skarbowej, zaświadczone, że cała cena kupna wraz z odsetkami za zwłokę (art. 47 ustawy) została wpłaconą do kasy skarbowej na poczet daniny.

Wierzytelny odpis pokwitowania dołącza się do aktu sprzedaży, a oryginał pokwitowania zwraca się sprzedawcy.

Wyżej podane przepisy stosuje się także w tych wypadkach, w których sprzedaż, określona w art. 52 ustawy następuje za pośrednictwem instytucji, upoważnionej przez Główny Urząd Ziemski do przeprowadzenia parcelacji większych posiadłości ziemskich.

W b. dzielnicy austriackiej i pruskiej.

Przez, wzmiankowane w art. 52, ustęp drugi ustawy, sądy należy rozumieć sądy opiekuńcze (pupilarne).

Minister Skarbu:

Michalski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Wybiński

Minister Spraw Wewnętrznych:

St. Downarowicz

SPIS MIEJSCOWOŚCI
o charakterze miejskim w Małopolsce.

Miasta i miasteczka.	Powiat polityczny.	Miasta i miasteczka.	Powiat polityczny.
Alwernia	Chrzanów	Korolówka	Borszczów
Babice nad Sanem	Przemyśl	Kozłów	Brzeżany
Babice	Oświęcim	Krościenko	Nowy-Targ
Baligród	Lisko	Kukizów	Lwów
Białobożnica	Czortków	Krukienice	Mościska
Biały Kamień	Złoczów	Krystynopol	Sokal
Bircza	Dobromil	Lipnik	Biała
Bobowa	Grybów	Liszki	Kraków
Borynia	Turka	Lubień wielki	Gródek Jag.
Brodzkie-Folwarki	Brody	Lubycza królewska	Rawa-ruska
Brzezinka	Oświęcim	Lutowiska	Lisko
Brzeszcze	Oświęcim	Lwów	Miasto Lwów/Statut
Bujanów	Nisko	Lapanów	Bochnia
Bukarzowce	Rohatyn	Lanczyn	Nadwórna
Budy przeworskie	Przeworsk	Łącko	Nowy-Sącz
Bukowsko	Sanok	Łąka	Sambor
Chorostków	Husiatyn	Łysiec	Bohorodczany
Czarny Dunajec	Nowy-Targ	Magierów	Rawa-ruska
Czehów	Brzesko	Majdan	Kolbuszowa
Czernelica	Horodenka	Marjampol	Stanisławów
Cortków stary	Czortków	Medenice	Drohobycz
Czudec	Stryżów	Mielnica	Borszczów
Dembowice	Jasło	Milatyn nowy	Kamionka str.
Dubiecko	Przemyśl	Milówka	Zywiec
Dunajów	Przemyślany	Mrażnica	Drohobycz
Dynów	Brzozów	Mrzygłód	Sanok
Felsztyn	Stary Sambor	Mszana dolna	Limanowa
Fryszak	Stryżów	Narol m.	Cieszanów
Gdów	Wieliczka	Narajów m.	Brzeżany
Głogów	Rzeszów	Niebylec	Stryżów
Gologóry	Złoczów	Nowe miasto	Dobromil
Grodzisko	Łańcut	Nowe sioło	Zbaraż
Gwoździec	Kołomyja	Obertyn	Horodenka
Huczko	Dobromil	Okocim	Brzesko
Husaków	Mościska	Oleszyce m.	Cieszanów
Iwonicz	Krosno	Olpiny	Jasło
Jabłonów	Peczynizyn	Osiak	Jasło
Jaćmierz	Sanok	Ottynia	Tlumacz
Janów	Trembowla	Perehińsko	Dolina
Jaśliska	Sanok	Pistyn	Kosów
Jawiszowce	Biała	Podbuż	Drohobycz
Jaworzno	Chrzanów	Podkamień	Brody
Jeleśnia	Zywiec	Potok złoty	Buczacz
Jedlicze	Krosno	Potylicz	Rawa-ruska
Jezierna	Zborów	Probużna	Husiatyn
Jezierny	Borszczów	Pruchnik	Jarosław
Jerupol	Stanisławów	Przesław	Mielec
Kahusz-nowy	Kałuż	Rabka	Myslenice
Karczowice	Chrzanów	Radłów	Brzesko
Kęparów	Lwów	Radomyśl	Tarnobrzeg
Kalinin kolonja	Stanisławów	Ranizów	Kolbuszowa
Kalinin wieś	Stanisławów	Rożnów	Sniatyn
Kolaczyce	Jasło	Ryglice	Tarnów
Kopyczyńce	Husiatyn	Rzochów	Mielec
Kerczyna	Krosno	Schodnica	Drohobycz
		Skala	Borszczów

Miasta i miasteczka	Powiat polityczny	Miasta i miasteczka	Powiat polityczny
Sokołów	Stryj	Uście ruskie	Gorlice
Sokołówka	Złoczów	Uście solne	Bochnia
Solotwina	Bohorodczany	Uście zielone	Buczacz
Staniśławczyk	Brody	Uścieszko	Zaleszczyki
Stojanów	Kamionka str.	Wareż	Sokal
Stebnik	Drohobycz	Weldzisz	Dolina
Strusów	Trembowla	Wielkie oczy	Jaworów
Strzeliska nowe	Bóbrka	Wielopole skrzyńskie	Ropczyce
Suchostaw	Husiatyn	Winniki	Lwów
Szczawnica wyższa	Nowy-Targ	Wojniłów z Siódkiem	Kałusz
Szczucin	Dąbrowa	Wiśniowczyk	Podhajce
Szczurowa	Brzesko	Wybranówka	Bóbrka
Tarnoruda	Skalał	Wynanka	Czortków
Tartaków	Sokal	Wygoda	Dolina
Tiuste	Zeleszczyki	Zakliczyń	Brzesko
Toporów	Erody	Zabierzów	Kraków
Touste	Skalał	Zabłocie	Żywiec
Trzciana	Bochnia	Zagórze	Kałusz
Trzebinia	Chrzanów	Zakliczyn	Wieliczka
Tustanowice	Drohobycz	Zamarsztynów	Lwów
Tylicz	Nowy-Sącz	Zalubińce	Nowy Sącz
Tymbark	Limanowa	Zniesienie	Lwów
Tyrawa wołoska	Sanok	Żabno	Dąbrowa
Uhnów	Rawa-ruska	Żmigród	Jaśło
Ułaskowice	Czortków	Zołyńia	Łańcut
Uście-biskupie	Borszczów		

Załącznik № 2. do § 49.

Wzór.

LISTA LOKATORÓW

zajmujących mieszkania lub pomieszczenia w dniu ogłoszenia ustawy o nadzwyczajnej daninie państwowej (nazwa miejscowości): przy ul.
w posiadłości budynkowej № należącej do (nazwisko i imię)

№ mieszkania lub pomieszczenia (w porządku kolejnym)	Nazwisko, imię i zawód lokatora (firma przed- siębiorstwa)	Przeznaczenie lokalu (na mieszkanie, sklep, skład i t. d.)	Ilość pokojów (pomieszczeń)	Wysokość rocznego zasadniczego komornego placnego za rok 1921		Przedziałki te wypełnia magistrat			Uwagi	
				Marek	Marek	Kwota daniny brutto	Ulgi (art. 3 i 43)	Kwota daniny netto		
				Marek	Marek	Marek	Marek	Marek		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Podpis właściciela nieruchomości lub jego zastępcy